

Sygnatura akt VI Ka 1062/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 lutego 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale A. G. przedstawiciela Straży Miejskiej w G.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r.

sprawy **J. S. (S.)** ur. (...) w G.

syna J. i C.

obwinionego z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 września 2017 r. sygnatura akt IX W 598/17

na zasadzie art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że jako datę początkową okresu popełnienia przypisanego obwinionemu wykroczenia ustala na dzień 7 lutego 2017 roku;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

aSygn. akt VI Ka 1062/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 20 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 19 września 2017r. uznał obwinionego J. S. za winnego tego, że w okresie od 7 stycznia 2017r. do 9 kwietnia 2017r. w siedzibie Straży Miejskiej w G. na żądanie uprawnionego organu nie wskazał komu powierzył w dniu 7 października 2016r. do kierowania pojazdem marki N. o nr rej. (...), to jest wykroczenia z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Nadto zasądził od obwinionego stosowne koszty sądowe.

Apelację wywiódł obwiniony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to:

a) art. 40 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 16 § 1 kpw polegające na tym, że w wydaniu zaskarżonego wyroku brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 1 kpw; Sędzia przewodnicząca samodzielnie rozszerzając, na niekorzyść obwinionego, wskazany we wniosku o ukaranie okres popełnienia wykroczenia z okresu od 24 marca 2017r. do dnia 1 kwietnia 2017r. na okres od 7 stycznia 2017r. do 09 kwietnia 2017r. działała faktycznie jako pełnomocnik Straży Miejskiej w G., gdyż tylko ten organ wnioskujący o ukaranie miał prawo wystąpić z wnioskiem o ukaranie i określić jego granice (dowód: wniosek o ukaranie, wyrok nakazowy, wyrok wraz z uzasadnieniem),

b) naruszenie art. 5 § 1 pkt 1, gdyż zarzucanego czynu (odmowy wskazania komu obwiniony powierzył samochód) nie popełniono oraz brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (obwiniony deklarował wielokrotnie współpracę ze Strażą Miejską i nigdy nie odmówił wskazania komu powierzył pojazd - co więcej, co do zasady nie mógł odmówić wskazania komu powierzył pojazd, gdyż nikomu go nie powierzał, a zadane mu pytanie brzmiało nie „czy powierzył ?” lecz stanowiło żądanie wskazania „komu” powierzył, co samo w sobie wobec niepowierzenia nikomu samochodu przez obwinionego uniemożliwiało udzielenie nań odpowiedzi.); co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą przewidzianą w art. 104 pkt 7 kpw (dowód: korespondencja przedsądowa pomiędzy Strażą Miejską w G. a obwinionym),

c) obrazę art. 5 § 1 pkt 9 kpw przez orzeczenie popełnienia wykroczenia w okresie, którego Straż Miejska nie wskazała i w którym nie wniosowała o ukaranie obwinionego J. S.. Brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela albo żądania ścigania pochodzącego od osoby uprawnionej w okresie dla którego zapadł wyrok, tj. od 7 stycznia 2017r. do dnia 9 kwietnia 2017r.; co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą przewidzianą w art. 104 pkt 7 kpw (dowód: wniosek o ukaranie (k. 1), wyrok nakazowy, wyrok w przedmiotowej sprawie);

2) nadto:

d) obrazę art. 4 § 1, § 2 i § 3 kpw, art. 16 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 74 § 1 kpk, w zw. z art. 20 § 3 kpw, art. 175 § 1 kpk, w zw. z art. 20 § 3 kpw, a także zasady rzetelnego procesu karnego wynikające z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności zarówno przez nieuwzględnienie zarzutów dotyczących braków pouczeń podczas działań Straży Miejskiej, jak i przez niewłaściwe pouczenie przez Sąd obwinionego w trakcie rozprawy w dniu 12 września 2017r. o przysługujących mu prawach (jak prawo do odmowy składania zeznań czy wyjaśnień) oraz co najważniejsze, niepouczenia obwinionego w czasie rozprawy przez Sąd o przysługującym mu prawie do obrońcy, co niewątpliwie stanowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw,

e) naruszenie art. 4 kpw, art. 14 kpk w zw. z art. 8 kpw oraz art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 81 kpw poprzez przypisanie obwinionemu - bez uprzedzenia o tym obecnych na rozprawie stron - czynu, którego opis zdecydowanie różni się od opisu czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, tj. rozszerzenia okresu będącego podstawą wyroku od dn. 7 stycznia 2017r. do 9 kwietnia 2017r., co w istotny sposób naruszyło jego prawo do obrony, co stanowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw,

f) naruszenie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, tj. wątpliwości czy obwiniony komukolwiek pojazd powierzył, a jeżeli nie powierzył, to z oczywistych względów nie było możliwości wskazania „osoby której powierzył”. Skoro sankcji podlega ten, kto w terminie 7 dni na żądanie organu nie wskaże osoby, oczywistym jest, że koniecznym do przypisania winy obwinionemu jest określenie dnia, w którym żądanie stało się skuteczne i od którego wskazanie stało się wymagalne (w terminie 7 dni). Bezpośrednim następstwem tej konstatacji jest stwierdzenie, że obwiniony nie mógł dopuścić się wykroczenia, o które jest obwiniany, ani w okresie wnioskowanym przez Straż Miejską, ani w okresie, który został z naruszeniem przepisów prawa określony w wyroku. Nierozstrzygnięcie, czy brak oznakowania poziomego wymaganego odpowiednimi przepisami w strefie płatnego parkowania, nie doprowadził bezpośrednio z wyłącznej winy zarządcy parkingu do zaistnienia zdarzenia, a co za tym idzie, czy Straż Miejska w G. posiadała jakikolwiek tytuł prawny do podjęcia swoich działań wobec obwinionego w oparciu o art. 129b ust. 3 pkt 7 w związku z art. 78 ust. 4

ustawy Prawo o ruchu drogowym. Stanowi to obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw,

g) naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, polegające na: przyjęciu, że Straż Miejska w G. nie jest zobligowana odpowiednimi przepisami do właściwego informowania o statusie prawnym osób oraz przysługującym im z tego tytułu uprawnieniach i co za tym idzie, że wezwania w tym zakresie kierowane przez obwinionego do Straży Miejskiej nie mają znaczenia w sprawie; przyjęciu że, dowiedziony fakt wadliwego oznakowania miejsc parkingowych na parkingu w strefie płatnego parkowania oraz opłaconą opłatą parkingową, jak i brak jakichkolwiek naruszeń czy zagrożeń spowodowanych krzywo zaparkowanym pojazdem, nie ma znaczenia w sprawie. Doszło w ten sposób do obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw,

h) obraży art. 410 i 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez niedostateczne wyjaśnienie podstaw orzeczenia na skutek niewskazania w uzasadnieniu wyroku, które fakty uznał Sąd za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, jak np. całkowite pominięcie zasadności pism obwinionego, podniesionych w nich zarzutów i literalnego zobowiązania się obwinionego do współpracy ze Strażą Miejską, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę odwoławczą; naruszenie to miało wpływ na treść orzeczenia – art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie: poprzez przyjęcie – wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu i wyjaśnieniom obwinionego – iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności korespondencja przedsądowa ze Strażą Miejską w G. prowadzą do wniosku, iż obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu, a korzystał jedynie z uprawnień przysługujących mu z mocy art. 74 § 1 kpk oraz art. 175 § 1 kpk w zw. z art. 20 § 3 kpw, a Straż Miejska w G. z naruszeniem przepisów prawa usiłowała „obejść” przepis art. 54 § 6 kpw na szkodę obwinionego;

4) rażąco niewspółmierność kary przez jej wymierzenie w niewspółmiernie wysokiej kwocie, przekraczającej najwyższe ustawowe zagrożenie czynu w wyniku którego doszło do (naruszających przepisy prawa) działań straży miejskiej, tj. wymierzenie kary 300 zł. grzywny + 100 zł. kosztów postępowania, podczas gdy:

zatrzymanie lub postój pojazdu:

- na jezdni wzdłuż linii ciągłej oraz w pobliżu jej punktów krańcowych, jeżeli kierujący pojazdami wielośladowymi są zmuszeni do najeżdżania na tę linię: 100 zł (art.49 ust. 1 pkt 4),

- na jezdni obok linii przerywanej wyznaczającej krawędź jezdni oraz na jezdni lub na poboczu obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni: 100 zł (art.49 ust. 1 pkt 5), przy lewej krawędzi jezdni: 100 zł (art.49 ust. 1 pkt 7), - zatrzymania lub postoju pojazdu na chodniku: 100 zł.,

- naruszenie obowiązku zatrzymania pojazdu na jezdni jak najbliżej jej krawędzi i równoległe do niej: 100 zł (art.46 ust. 2),

- naruszenie warunków dopuszczalności

- naruszenie zakazu postoju w miejscach utrudniających wjazd lub wyjazd: 100 zł (art.49 ust. 2 pkt 1),

- naruszenie zakazu postoju w miejscach utrudniających dostęp do innego prawidłowo zaparkowanego pojazdu lub wyjazd tego pojazdu: 100 zł (art. 49 ust. 2 pkt 2),

- naruszenie zakazu postoju przed lub za przejazdem kolejowym na odcinku od przejazdu do słupka wskaźnikowego z jedną kreską: 100zł (art. 49 ust. 2 pkt 3),

- naruszenie zakazu postoju w strefie zamieszkania w miejscach innych niż wyznaczone: 100 zł (art. 49 ust.2 pkt 4).

Skarżący nadto z całą stanowczością podkreślił, że do żadnego z w/w naruszeń nie doszło, więc brak było niezbędnej legitymacji ustawowej Straży Miejskiej do podjęcia działań w oparciu o art. 129b ust. 3 pkt 7 w związku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, co poza uprzednio podniesionymi zarzutami skutkowało nałożeniem przez Sąd na obwinionego niewspółmiernej kary. Podniósł także rażącą niewspółmierność wymierzonej mu kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary, co powoduje, że stoi ona w sprzeczności ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, zwłaszcza, gdy uwzględni się fakt, że opłata za postój w strefie płatnego parkowania została (za zaparkowany na parkingu pojazd) opłacona. Istotnym jest również, że zgodnie z regulaminem strefy płatnego parkowania, za naruszenia w niej porządku odpowiada jej zarządca i to on musiałby wezwać Straż Miejską celem podjęcia interwencji, do czego nie doszło i na co nie ma jakichkolwiek dowodów.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez jego uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie, a kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza uzasadnienia środka odwoławczego skutkują koniecznością uznania apelacji za niezasadną. Wywiedziony środek odwoławczy skutkować musiał zmianą zaskarżonego wyroku jedynie w zakresie ustalenia daty początkowej okresu popełnienia przypisanego obwinionemu wykroczenia na dzień 7 lutego 2017r., co było konsekwencją zwykłej omyłki Sądu orzekającego, a co wynika wprost z treści jego uzasadnienia.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonanie przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 V 2005r., sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w dnia 5 IV 2007r., sygn. II AKa 30/07, Prok.i Pr. 2007/11/32).

Z kolei przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 kpk wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 kpk), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania Sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk) - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 XII 2006r., sygn. III KK 415/06, OSNwSK 2006/1/2452).

Naruszenia powołanych wyżej zasad nie sposób dopatrzeć się analizując przebieg postępowania, zapadły wyrok oraz pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia.

Trzeba zatem podkreślić, że Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dalej dokonując wszechstronnej oceny zebranych dowodów, nie uchybiając zasadom wiedzy, logicznego rozumowania ani doświadczenia życiowego, rzetelnie i szczegółowo ocenę tę przedstawiając następnie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. W niniejszej sprawie Sąd meriti dysponował dość skąpym materiałem dowodowym zwłaszcza gdy idzie o osobowe źródła dowodowe (poza relacją obwinionego, w istocie nieodnoszącego się do meritum sprawy, dysponował jedynie zeznaniami świadka T. S.), jednak zgromadzone w sprawie dokumenty, których analizy i oceny Sąd I instancji dokonał zgodnie z dyrektywami płynącymi z art. 7 kpk, dawały w zestawieniu z relacją świadka jak najbardziej podstawę do przypisania obwinionemu sprawstwa i winy.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw popełnia każdy, kto nie czyni zadość obowiązkowi wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek taki wynika wprost z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i zgodnie z treścią wskazanego przepisu spoczywa nie tylko na właścicielu, ale i na posiadaczu pojazdu, a zatem na osobie, która nie będąc właścicielem, czasowo nim włada (użytkowniku pojazdu). Oznacza on, że każda ze wskazanych wyżej osób ma obowiązek upewnienia się i zapamiętania, komu w danym czasie powierza pojazd, którym dysponuje. W konsekwencji, na możliwość przypisania przedmiotowego wykroczenia nie może mieć wpływu np. fakt, że sprawca nie pamięta, komu w danym dniu powierzył pojazd. Świadczy to bowiem jedynie o niedołożeniu należytej staranności wymaganej od niego jako właściciela lub posiadacza pojazdu w świetle przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym. Właściciel lub posiadacz jest zwolniony z tego obowiązku tylko wówczas, gdy wykaże, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy, przez nieznaną osobę, a on sam nie mógł temu zapobiec. We wszystkich innych wypadkach właściciel lub posiadacz pojazdu, od którego jest żądana powyższa informacja, a której jej nie udziela, popełnia czyn z art. 96 § 3 kw. Nie może budzić żadnych wątpliwości, iż w aktualnym stanie prawnym strażnicy gminni nie tylko mogą w oparciu o przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego, m. in. wobec uczestnika ruchu naruszającego przepisy o zatrzymaniu lub postoju pojazdów, żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył on pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (art. 129b ust. 3 pkt 7 w zw. z art. 129b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym), ale także i mają kompetencje oskarżyciela publicznego w zakresie ścigania sprawców wykroczenia z art. 96 § 3 kw (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 30 IX 2014r., I KZP 16/14, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Izba Wojskowa rok 2014, nr 11, poz. 80, str. 1, uchwała Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 30 IX 2014r., I KZP 12/14, opubl: Biuletyn SN rok 2014, nr 9, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 XII 2014r., V KK 403/13, opubl: Legalis).

Obwiniony, jako osoba zobowiązana do wskazania określonych informacji, z całą pewnością miał świadomość żądania udzielenia takowych; wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że obwiniony J. S. został prawidłowo wezwany przez Straż Miejską w G. do udzielenia odpowiedzi, tj. wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, albowiem skierowane parokrotnie do niego pisma, na dwa ustalone adresy, zawierały wszystkie konieczne i niezbędne informacje wraz z pouczeniami, zaś pierwsze z nich w sposób prawidłowy zostało mu doręczone w dniu 30 stycznia 2017r., kiedy to osobiście podpisał odbiór (k. 23-24). Kolejne wezwanie, o tożsamej treści, zostało J. S. osobiście doręczone w dniu 14 marca 2017r. (k. 30-31), a wezwania te każdorazowo spotykały się z podjętą przez obwinionego próbą pisemnego polemizowania z nadawcą co do prawidłowości jego nadania (k. 25) czy też jego bezzasadności i określonych uchybień natury proceduralnej (k. 34). Na pisma te obwiniony nie udzielił żądanej odpowiedzi. Samo już zatem to zaniechanie, polegające na niewykonaniu obowiązku wskazania tożsamości osoby, której powierzono pojazd, realizowało znamiona przypisanego obwinionemu wykroczenia (znamię nieudzielenia odpowiedzi).

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się błędów w piśmie żądającym od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie wraz z pouczeniem związanym z rodzajem udzielonej odpowiedzi lub jej brakiem. Wezwanie uprawnionego organu (Straży Miejskiej) skierowane do właściciela pojazdu, którym miano dopuścić się wykroczenia drogowego, było jasne, przejrzyste i jak najbardziej zrozumiałe, zaś analiza jego treści nie pozostawia wątpliwości co do tego, jakiego zachowania oczekiwała od obwinionego Straż Miejska, włącznie z konsekwencjami braku zastosowania się do powyższego. Kwestią zupełnie wtórną i uboczną, bo nie związaną z przedmiotem niniejszego postępowania, jest natomiast poruszanie przez skarżącego problematyki związanej z zaparkowanym (prawidłowo bądź nie) pojazdem marki N., to bowiem czy zrealizowane zostały znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw przez kierowcę tego pojazdu w określonym czasie miało być dopiero przedmiotem ewentualnego badania w innym postępowaniu – po uprzednim wskazaniu przez obwinionego osoby, której powierzył swój pojazd. Nie sposób także zgodzić się z apelującym, że w czasie kierowanych do niego wezwań przez oskarżyciela korzystał on z ochrony prawnej, w tym z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Wszak wezwanie w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia odebrał on dopiero w dniu 10 kwietnia 2017r. (k. 36-37), a zatem od tego czasu – jak słusznie przyjął Sąd meriti – korzystał on z uprawnień przewidzianych dla tej strony, a przewidzianych w przepisach Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 54 kpw w zw. z art. 4 kpw),

o czym został pouczone na stosownym w/w druku wezwania. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż dopiero od tego momentu obwiniony nie miał obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Samo wskazanie na żądanie uprawnionego organu komu powierzono pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie nie przesądza jeszcze o ewentualnej odpowiedzialności wskazanej osoby za wykroczenie, nieudzielenie natomiast odpowiedzi na takie żądanie rodzi odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw. Powyższe żądanie, wbrew czynionemu zarzutowi, nie wiąże się z uprzednią koniecznością uruchomienia jakiegokolwiek działania przewidzianego w przepisach postępowania w sprawach o wykroczenia, jest zatem oparte na przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym, nie zaś na procedurach przewidzianych w Kpw. Jeżeli zapytany udzieliłby żądanej odpowiedzi i wskazał, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, wówczas spełniłby prawny, bo wynikający z ustawy obowiązek, brak natomiast takiej odpowiedzi skutkuje dopiero działaniem Straży Miejskiej w kierunku jednego z czynów przewidzianych w Kodeksie wykroczeń i uruchomieniem jednego z trybów przewidzianych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia co do określonej osoby.

Nie sposób także przyznać racji skarżącemu gdy zarzuca Sądowi I instancji procedowanie pomimo istnienia przesłanki z art. 40 § 1 pkt 5 kpk, złożony bowiem przez niego przed otwarciem przewodu sądowego bezzasadny wniosek o wyłączenie sędziego został rozpoznany postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 12 września 2017r. (k. 19).

Podobnie nie sposób zgodzić się także gdy wywodzi on, iż Sąd Rejonowy w nieuprawniony sposób przekroczył granice oskarżenia. Trzeba wskazać, że granice oskarżenia wyznacza opis czynu zawarty w akcie oskarżenia (tu: we wniosku o ukaranie), przy czym chodzi tu o czyn postrzegany jako pewne zdarzenie historyczne, czyli takie, które da się umiejscowić na linii czasu i miejsca na odpowiednim punkcie. Tożsamość czynu zabronionego określa zdarzenie faktyczne opisane w oskarżeniu (fakt główny), a nie - co wymaga wyraźnego podkreślenia - elementy tego opisu. Sąd Rejonowy, nie będąc w żadnej mierze związanym treścią zapadłego uprzednio wyroku nakazowego, który na skutek wniesienia sprzeciwu przez obwinionego stracił moc, miał możliwość w ramach tego samego zdarzenia historycznego ustalić i zakreślić ramy czasowe, w których sprawca dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Jak już była o tym mowa wyżej, słusznie ustalił więc, że kierowane do niego wezwanie, jako pierwsze osobiście odebrane zostało w dniu 30 stycznia 2017r., a zatem wskazany w tym piśmie 7-dniowy na określone, a pożądane zachowanie, upływało w dniu 6 lutego 2017r. Okres zatem niewskazania przez obwinionego uprawnionemu organowi komu powierzył do kierowania pojazdu winien być ustalony od dnia 7 lutego 2017r. do dnia 9 kwietnia 2017r., w dniu następnym bowiem odebrał już on wezwanie w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

Podobnie gdy idzie o brak zastosowania przepisu art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 81 kpw myli się obwiniony, w sprawie niniejszej bowiem nie doszło do zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego wnioskiem o ukaranie.

Nie sposób także przyznać racji skarżącemu gdy zarzuca Sądowi I instancji nieprawidłowe pouczenie go o przysługujących uprawnieniach, pouczenie bowiem w tym przedmiocie otrzymał najpierw w postępowaniu wyjaśniającym (k. 37verte), a następnie od Sądu, na co wskazuje treść zwrotnego potwierdzenia odbioru zawiadomienia o terminie rozprawy, doręczonego osobiście obwinionemu na dwa adresy (k. 11, 13-14).

Reasumując, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ingerowania w trafne rozstrzygnięcie Sądu I instancji ani w zakresie ustaleń faktycznych (poza omówioną wyżej zmianą będącą następstwem omyłki Sądu), oceny prawnej, czy też kary. W szczególności Sąd I instancji nie obraził wskazanych przez obwinionego przepisów prawa procesowego, dokonując rzetelnej oceny zgromadzonych dowodów w sprawie, pozostającej pod ochroną przepisu art. 7 kpk. Nie powziął też takich wątpliwości, które nakazywałyby sięgnięcie do reguły z art. 5 § 2 kpk. Sąd Okręgowy nie uwzględnił zatem apelacji obwinionego J. S., zaskarżony wyrok utrzymując w mocy (poza zmianą jedynie w zakresie ustalenia daty początkowej okresu popełnienia wykroczenia) i uznając, że Sąd Rejonowy należycie uwzględnił dyrektywy wymiaru kary orzekając wobec obwinionego grzywnę, której to kary za rażąco, niewspółmiernie surową uznać nie można.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy powołanych przepisów, nie znajdując podstaw do zastosowania art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Obwiniony jest osobą zdrową i zdolną do zarobkowania, prowadzi działalność gospodarczą,

stąd poniesienie przez niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nie będzie zbyt dużym obciążeniem dla jego budżetu domowego.